

Zuiderzeekust. — Naar aanleiding van het stuk dat de Heer Venema in 't nummer van 1 Aug. l.l. schreef, wil ik even medeelen, dat ik Zult (*Aster tripolium*) tusschen Kampen (Ketel) en Elburg in grooten getale heb aangetroffen.

Zutphen.

CH. GL. BEHRENS.

Van Menschen en Dieren. — 't Was nog vroeg in 't voorjaar en iedere dag was koud en guur: De wind striemde de takken van de hooge iepen woest tegen elkaar, maar die trotseerden den storm heelmoedig, want ze wisten wel, dat heel binnenin, beschermd door warme knopschubben, de teere blaadjes lekker ongevoelig waren voor de grillen van het voorjaar.

De roeken wisten beter! Zeker, 't was nu nog leelijk weer, maar over een tijdje moest het voorjaar komen en dan . . . dan moesten ze klaar zijn voor de heerlijke en groote taak die hen wachtte.

Zookwam het, dat ze op zoo'n kouden morgen plotseling neerstreken in de hooge olmen, waarin ze 't vorig jaar gewoond hadden.

Nu, het tooneel was wel veranderd: 't zag er vrij kaal en doodsch uit en ze bleven dan ook niet lang op de oude woonplaats. Sommige verdwenen direct weer, andere waren wat nieuwsgieriger uitgevallen: ze keken eens even in 't oude nest en soms gaven ze door een vroolijk gekras uiting aan hun heerlijke herinneringen van 't vorig jaar en ook aan hun heerlijk voor gevoel van wat zou komen . . .

Maar plotseling vloog de heele zwarte bende zwijgend op; de tijd was nog niet gekomen en dagen lang was het weer stil en doodsch in de olmen.

Een paar weken waren verlopen; 't was iets warmer geworden, maar 't waaide en regende nog vaak erg. Nog steeds hielden de iepen hun knoppen stijf dichtgeklemd en ze wachtten zwijgend af wat de tijd zou brengen.

En op een goeden dag verscheen de zwarte bende weer, maar nu luidruchtiger, want ze wisten wel: we gaan werken; al is 't weer ook nog koud en vochtig, wij bouwen door, en als 't dan over een tijdje warmer wordt . . . O, wat hadden ze een plezier; wild en onstuimig vlogen ze samen door de grijze lucht om dan plotseling neer te strijken. En een paar seconden later vlogen ze weer hoog, hoog boven de boomen en de menschen en luid krasten ze hun roekenvreugde uit over de stille regenwereld.

Ze gingen nu niet meer weg: iederen morgen gaven ze vlieg- en zangdemonstratie's en daarna gingen ze naar buiten om door hard werken aan den kost te komen. En 's avonds, als ze van 't veld naar huis terugkeerden, zaten ze nog eerst een tijdje te praten samen; de ouderen onder hen hadden al heel wat wijsheid opgedaan en soms keken ze met een wantrouwend gezicht naar beneden, waar de menschen waren . . .

Maar lang duurde dat niet; er waren zulke mooie dingen voor den boeg!

Na de vergadering hielden ze dan nog een rondvlucht; hoog cirkelden ze naar boven om dan plotseling weer neer te tuimelen tot vlak boven de nestplaats, waarop ze heel kalm neerstreken, alsof er niets gebeurd was.

De menschen keken soms verstoord naar boven: de heele straat zat vol witte vlekken en dan . . . de roeken hadden zoo'n leelijke, krassende stem, veel te onbeschaafd voor menschen die alleen maar van mooie muziek konden genieten. Ja, er waren ook nog veel menschen, die 't roekengekras even graag hoorden als muziek, maar dat waren de onbeschaafden, die niet wisten wat mooi is . . .

Er brak nu een heerlijke tijd aan voor de roeken. Er moest gebouwd worden. Wat een leven, wat een bedrijvigheid! 's Morgens vroeg begonnen ze al. Eén haalde takjes aan en de andere vlocht ze samen tot een groot, sterk nest.

Soms, als ze vonden dat het niet gauw genoeg ging, gingen ze beide takjes aanhalen en beide bouwen en heel enkel hadden ze er zelfs ruzie om, wie moest bouwen en wie takjes halen. Maar lang duurde dat niet, want een oogenblik later vlogen ze heel broederlijk omhoog en dan gaven ze met hun luide krasstem hun voldoening te kennen over het bereikte resultaat. En een oogenblik later bouwden ze weer vol ijver en vol lust.

* *

Een paar weken later was alles veel rustiger geworden in de maatschappij van de zwart-

rokken. Je zag niet meer dan de helft van vroeger, maar die konden toch soms ook nog heel wat leven maken. Trouwens, daar hadden ze reden voor ook, want als ze naar hun nesten keken, zagen ze daar de wijfjes zitten, stil en gelukkig en luisterend naar wat de mannen aan de wereld te vertellen hadden. En dat was heel veel!

Och, de meeste menschen begrepen het niet, want de roeken gebruikten al maar weer dezelfde woorden. Maar sommigen begrepen het toch en ze voelden ook mee met de vreugde van roekeman, als hij zat te vertellen van zijn jongen, hoe ze er later op uit zouden trekken, om die onnoozele roekjes, die natuurlijk nog niets van 't leven wisten, de noodige lessen te geven vóór ze de vijandige wereld ingingen En soms konden ze stil en stom in de iepen zitten, alsof ze geheel doordrongen waren van het feit, dat hun taak, naast zijn vroolijke toch ook zijn moeilijken en zijn diep-ernstigen kant had.

Op zekere morgen was er een oorverdoovend lawaai in de kolonie. Geen wonder! De eieren waren uitgekomen en nu gingen de overgelukkige ouders elkaar vertellen, hoe groot en hoe flink hun jonkies al waren. En allen waren ze ervan overtuigd dat hun kinderen de beste en de flinkste waren, wat ze op overtuigende wijze trachtten te bewijzen. Was het wonder dat de voorbijgangers vol belangstelling bleven staan om al die drukte waar te nemen?

't Was eigenlijk weer jammer, dat ze 't lang niet allemaal begrepen, maar dat kwam toch ook door de rare taal van die zwartrokken.

O, wat kwam er nu een drukke tijd aan, want er waren nu zooveel hongerige magen te verzorgen! Nu, de overgelukkige ouders kweten zich op een uitmuntende wijze van de hun opgelegden taak. En met de dag groeiden de jongen en het geluk van de ouders.

't Was een mooie Meidag. Heel de wereld werd overgoten met zonnelicht en zonnwarme en nooit hadden de jonge roekjes zich zóó lekker gevoeld als nu. En nooit waren de ouden zóó gelukkig geweest als nu, want, nog een paar dagen en dan begonnen de vlieg oefeningen, en daarna mochten de jonkies mee om zelf hun voedsel te leeren zoeken!

't Was alles zon, 't was alles licht, om de roeken en in de roeken. Vergeten waren de ernstige woorden van de oudsten van hen. Kom, de menschen hadden hun nu al zóó lang met rust gelaten, zouden ze nu nog neen, zoo'n gemeenheid konden de roeken zich niet voorstellen, dat zou strijden met hun vogeleer, en dan toch zeker met menschen

Toen gebeurde het verschrikkelijke. Och, laat ik het maar heel kort zeggen: Er kwamen menschen met lange ladders en lange haken. Die menschen klommen in de boomen, bewogen de haken naar de nesten, trokken Jonge roekjes vielen naar beneden, vermordeld op de harde straatkeien. Kinderen, die naar dat alles stonden te kijken, schoten toe en een oogenblik later lagen vogeltjes in het stinkende grachtwater

Hoog in de lucht zweefden de zwarte roeken en er was smart in hun stem

Groningen.

J. DE JONGE.

Vogeltjes in fuiken. — Mag ik een oogenblik uw stellig kostbaren tijd in beslag nemen? Ik ben bezig actie te voeren tegen de nalatigheid der visschers die door hun fuiken, die te drogen staan, open te laten, tientallen, wellicht honderden vogeltjes den dood doen vinden. (Gisteren haalde ik uit twee partijen van samen ± 15 fuiken nog 18 vogeltjes, 10 dooden en 8 levende, karkieten en een paar spotvogels).

U schreef erover in het Naardermeer album en schijnt daarin dichtbinden van de uiteinden een middel te achten. Ik verzocht dat de visschers ook, deed het zelf menigmaal, schreef erover in gewestelijke bladen en correspondeerde met de Ver. t. Besch. v. Vogels, die met de omvang van het euvel blijkbaar niet bekend is, en mij verzocht er op te letten en na de vakantie opgave te doen van wat ik hier alzoo in dat opzicht waarnam.

Nu is dit het fatale dat de visschers er in 't algemeen niet aan willen, aan dat dichtbinden nl. Beweerd wordt, dat de fuiken dan minder goed drogen.

Een ander middel zie ik helaas voorshands niet. Toch dient er wat op gevonden te worden, talloze vogels komen op stellig uiterst martelende wijze om.

Zou ik van U eens mogen vernemen wat Uw ervaringen te dezen zake zijn in het Naardermeer en wellicht elders, hoe de visschers daar de fuiken afsluiten etc.?

Giethoorn, 2 Aug. 1922.

A. L. BROER.

In het Naardermeer laat de visscher thans de fuiken aan beide zijden open en na eenig